

POKRAČOVANIE SVETOVÉHO BESTSELLERU *UKRADNUTÝ DEDIČ*

VÄZŇOV TRÓN

AUTORKA FANTASY SÉRIÍ *FÉRSKA SÁGA* A *KNIHA NOCI*

HOLLY BLACK

VÄZŇOV
TRÓN

HOLLY BLACK
je autorka týchto kníh:

séria Férska sága

KRUTÝ PRINC

SKAZENÝ KRÁĽ

KRÁĽOVNÁ NIČOHO

séria Ukradnutý dedič

UKRADNUTÝ DEDIČ

VÄZŇOV TRÓN

séria Kniha noci

KNIHA NOCI

VÄZŇOV
TRÓN

HOLLY BLACK

sloart

Copyright © 2024 by Holly Black

All rights reserved

Cover illustration by Sean Freeman. Cover design by Karina Granda.

Translation © Mária Rafajdusová jr. 2024

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2025

ISBN 978-80-556-6758-4

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu

Holly Black: The Prisoner's Throne,

ktorý vyšiel vo vydavateľstve Little, Brown and Company,
a division of Hachette Book Group, Inc., New York, roku 2024,

preložila Mária Rafajdusová jr.

Zodpovedná redaktorka Silvia Barčák

Editorka Dana Brezňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,

Bojnická 10, 830 00 Bratislava v roku 2025.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporučením pre konečných predajcov.

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

pobox@slovart.sk

Venujem Joanne Volpe.

Joanna, ty liška podšitá, svojmu priezvisku robíš veľkú česť.

Úžľabinu zalial večer, mňa zas rumenec,
keď mi cestu zastal neznámy mládenec.
Z jazyka mu kvapkal med, ach, oči havranie,
jeho slová zneli stá pľšťal ihranie.
Oddala som sa mu slobodne, nič netušiaca,
prídrabá však bola môjho srdca žiada.
Myslela som, že je človek, hoc pery mal stá ľad,
a z jeho dychu vanul na mňa chladnej smrti strach.
Vlastný tieň ho nesledoval, prišiel celkom sám,
a vílí vánok roztancoval krehké stebľá tráv.
Drozdy zmlkli, hmľa pokryla kraj,
svet tu nemá miesto – on a ja sme raj.

Ethna Carbery

Omamný našepkávač

ŠEŠŤ TÝŽDŇOV PRED UVÄZLENÍM

O ak horlivo strkal kopýtka do zamatových nohavíc. „Nebodaj som ťa zdržala?“ spýtala sa lady Elaine. Rozvaľovala sa na posteli, v hlase jej trilkovala zlomyseľná spokojnosť, a keď si podoprela hlávku dľaňou, zachichotala sa. „Ešte šťastie, že zanedlho môžeš ich rozkazy a rozmary veselo ignorovať.“

„Ich áno,“ odvetil roztržito Oak. „Tvoje nie, všakže?“
Ďalší veselý chichot.

S napoly rozopnutým priliehavým kabátcom sa Oak zúfalo snažil nájsť najrýchlejšiu cestu do záhrad. Chcel prísť načas, *vážne*, no konečne sa mu naskytna príležitosť odhaliť plný rozsah zradného sprisahania, o čo sa tak dlho usiloval.

Neboj sa, zoznámim ťa aj so zvyškom svojich spoločníkov, sľubovala mu, keď mu jej prsty zablúdili pod košeľu a začali ju vyťahovať z nohavíc. Netušíš, ako málo stačí a budeme mať trón na dosah...

Oak v duchu vynadal sebe, oblohe i všeobecnému ponímaniu času a rozbehol sa k dverám.

„Len rezko, rezko, roztopašník jeden,“ volala za ním slúžka s košom bielizne. „Bude to hanba, keď začnú bez teba. A učeš sa!“

Služobníctvo mu uskakovalo z cesty, zatiaľ čo si princ ne veľmi úspešne prihládzal rozviate kučery. Elfhamskému palácu nezáležalo na tom, že Oak už dávno nie je dieťa – navždy preň ostal strapatým uličníkom, ktorý prosíka stráž, aby sa s ním zahrála o divé gaštany, a kradne z kuchyne medové koláče. Život vo Férii plynul pomaly, ako chytený v pramienku jantáru, a ak si féri nedali pozor, nezbadali, že im pred lenivými očami ubiehajú celé stáročia. Málokto si preto všimol, ako veľmi sa ich princ zmenil.

Pravda, akékoľvek zmeny zmazalo divoké tempo, ktorým Oak celkom ako za starých čias upaľoval chodbou, sprevádzaný klepotom vlastných kopýt na kameni. Kľučkou vľavo sa vyhol pážaťu s náručím plným zvitkov, pravotočivým oblúkom obehol stolík obťažkaný táčnou s čajovým servisom a takmer vrazil do Randalina, postaršieho člena Živej rady.

Keď dobehol do záhrady, dychčal ako starý pes. Lapajúc po dychu sa poobzeral a všimol si girlandy kvetov, hudobníkov, dvoranov i rozjarených hostí. Najvyšší kráľ s Najvyššou kráľovnou sa zatiaľ neukázali. Výborne. Oak sa mohol predrať dopredu bez toho, aby vzbudil neželanú pozornosť.

Už-už sa chcel stratiť v dave, keď ho za rukáv schmatla Oriana, jeho matka. Na tvári sa jej usadil prísny výraz a líca, inokedy mŕtvolne bledé, sa hnevom sfarbili doružova, takže jej ladili s očami rovnakej farby.

„Kde si sa túlal?“ Jej prsty našli Oakov kabátec a začali mu zapínať gombíky.

„Stratil som pojem o čase,“ zahundral Oak.

„A čože ťa tak zamestnalo?“ spýtala sa a oprášila mu zamatové nohavice. Vzápätí si naslinila prst a zaútočila ním na špinku na Oakovom nose.

Oak sa na ňu milo usmial a nechal sa obskakovať. A čo, ak v jej očiach doteraz nevyrástol z detských topánok? Aspoň má istotu, že sa Oriana nebude pliesť do jeho – často veľmi neuvážených – záležitostí. Pohľadom prečesal dav, hľadajúc svojho strážcu. Keď Tiernan pochopí, čo presne má Oak v úmysle, nepochybne sa nahnevá. Ak však jeho plán povedie k odhaleniu sprisahania, je to cena, ktorú Oak ochotne zaplatí. A chýbalo málo, *tak málo*, aby mu lady Elaine prezradila mená ostatných zúčastnených.

„Najvyšší čas zamieriť k pódiu,“ povedal Oriane, chytil ju za ruku a stisol jej dlaň.

Oriana neváhala a stisnutie, veľavýznamne prudké, mu vrátila. „Si dedičom celého Elfhamu,“ pripomenula mu, akoby sa bála, že mu tento fakt unikol. „Nastal čas, aby si sa začal správať ako vládca. Nezabúdaj, že musíš vo svojich poddaných vzbudzovať rovnakou mierou lásku i strach. Tvojej sestre sa to nepodarilo.“

Oakov pohľad zabľúdil k davu. Mal tri sestry, a predsa hneď vedel, o ktorej matka hovorí.

Galantným rytierskym gestom ponúkol Oriane rameno, čím matku zjavne obmäkčil, a na tvár si nanútil najvážnejší výraz, akého bol schopný. Ani sa nemusel veľmi namáhať – než totiž stihol urobiť druhý krok, na opačnom konci záhrady sa objavili Najvyšší kráľ a Najvyššia kráľovná.

Jeho sestru Jude halili šaty farby krvavočervených ruží s vysokými rázporkami po bokoch, aby jej sukňa nebránila v pohybe. Pri páse jej tentoraz nevisela nijaká zbraň, no vlny si vyčesala do tvaru rohov, ako mala vo zvyku. Oak nepochyboval, že v jednom z nich schováva malý nôž. Ďalšie si určite všila do šiat či zasunula pod rukávy.

Jude, Najvyššia kráľovná Elfhamu, veliteľka armády a tucta Dvorov, sa aj naďalej správala, akoby musela všetko vyriešiť sama – zvyčajne vraždou.

Vedľa nej stál Cardan, odtý v čiernom zamate zdobenom ešte černejšími perami, ktoré žiarili, akoby ich vykúpali v oleji. Na tmavom pozadí jeho odevu vynikli masívne prstene, jagajúce sa mu na prstoch, i tučnučká perla, ktorá sa mu pohodávala v ušnom lalôčiku. Potmehúdsy na Oaka žmurkol, takže princ zabudol na odhodlanie zachovať si vážnu tvár a naširoko sa usmial.

Oak vykročil a dav sa pred ním rozostupoval.

V tlačnici tiel zazrel ďalšie dve zo svojich troch sestier. Taryn, Judino dvojča, pevne držala svojho syna za ruku a snažila sa ho rozptýliť, aby opäť nezačal bláznivo pobežovať. Vedľa nej sa veselo chichotala Vivienne so svojou partnerkou Heather. Vivi bola jediná Oakova sestra s férsnym pôvodom, a predsa to bola ona, komu život vo Férii najviac ležal v žalúdku. S tamojšími klebetníkmi však hravo držala krok.

Obmývaní lúčmi zapadajúceho slnka, Najvyšší kráľ s kráľovnou zastali pred zhromaždeným Dvorom. Jude dala Oakovi znamenie, presne ako si to nacvičili. V záhradách to zašumelo. Oak pozrel naľavo i napravo, na lietajúce víly, rusalky, chytráckych škriatkov a zloprajné dvojníčky, kel-

pie a trolov, krvilačných goblinov páchnucich po zaschnutej krvi, uškatcový a tulení ľud, faunov a meničov, gnómov a blúdivé prízraky, bosorky a dryády, rytierov a okrídlené panie v otrhaných šatách. Na poddaných Elfhamu. *Na* mojich *poddaných*, uvedomil si náhle. Bol koniec koncov ich princom.

No i napriek tomu, že jeho matka neochvejne dúfala v opak, sa nikto z nich Oaka nebál.

Nik totiž netušil, že jeho ruky sú poškrvnené krvou. Že ich vodí za nos tak šikovne, až tým ľaká aj sám seba.

Zastal pred Jude a Cardanom a úsečne sa uklonil.

„Nech nikto z tu prítomných viac nepochybuje,“ oslovil zhromaždenie Cardan, zreničky obrúbené zlatom sa mu ligotali a jeho semišový hlas sa niesol do dialky, „že Oak, syn Liriopie a Daina z rodu Zelenej ruže, je mojím dedičom, a ak sa raz pominiem z tohto sveta, dávam mu svoje požehnanie, aby sa stal vašim vládcom.“

Jude sa zohla a z podušky, ktorú jej podávalo goblinie páža, vzala tenučký zlatý krúžok. Bola to koruna... I keď nie *ozajstná*. „Nech nikto z tu prítomných viac nepochybuje,“ zopakovala mrazivým hlasom. Prišla do Férie ešte ako dieťa a féri sa postarali o to, aby nikdy nezabudla, že je len smrteľníčka. Teraz, keď bola ich kráľovnou, sa na oplátku Jude postarala o to, aby nikdy nezabudli, že sa pri nej nemôžu cítiť v bezpečí. „Oak, syn Liriopie a Daina z rodu Zelenej ruže, vychovaný Orianou a Madocom, *môj brat*, je mojím dedičom, a až sa raz pominiem z tohto sveta, dávam mu svoje požehnanie, aby sa stal vašim vládcom.“

„Oak,“ oslovil ho vzápätí Cardan. „Prijímaš túto zodpovednosť?“

Nie, túžil zvolať Oak. Prečo by som to robil? Obaja predsa budete vládnuť naveky.

Cardan sa však nepýtal, či Oak o túto zodpovednosť *stojí* – pýtal sa, či ju prijme.

Už mohol vládnuť sám, bez regenta, a jeho sestra nástojila, aby bol za dediča trónu vyhlásený pred zrakom Dvora. Oak sa mohol jej želaniu vzoprieť, no svojim sestrám toho dlhoval toľko, že im nedokázal nič odmietnuť. Keby ho jedna z nich požiadala o samotné slnko, našiel by spôsob, ako ho uchmatnúť z oblohy a nezhorieť pritom na uhoľ.

O slnko ani nič podobné ho, samozrejme, nikdy nepožiadali. Chceli, aby bol Oak v bezpečí. Šťastný. Zdravý. Dali by mu celý svet, no nedovolili by, aby mu svet ublížil.

Práve preto bolo absolútne nevyhnutné, aby nikdy nezisťovali, čo má princ v pláne.

„Prijímam,“ odvetil Oak. Teraz by bol namieste nejaký prejav alebo vhodné gesto, ktoré by prítomným ukázali, že je hodný vladárskeho kresla. Myslel mu však zaplavilo úplné prázdno. Očividne však mlčal celkom veľavravne, pretože ho o chvíľu požiadali, aby pokľakol. Vzápätí na čele pocítil chladnú váhu kovu.

Na líce sa mu pritisli Judine mäkké pery. „Počkáme, kým budeš pripravený, no nepochybujem, že z teba bude skvelý kráľ,“ zašepkala.

Oak svojej rodine vďačil takmer za všetko a vedel, že ten dlh nikdy nesplatí. Ale keď sa všade navôkol začali ozývať oslavné výkriky, zatvoril oči a povedal si, že to aspoň skúsi.

Oak bol omyl, ktorý náhodou žil a dýchal.

Pred sedemnástimi rokmi si bývalý Najvyšší kráľ Eldred priviedol na lôžko krásnu Liriope, fěrku s medovým jazykom. Keďže manželská vernosť preňho bola neznámym pojmom, vodil si do postele aj iné milenky, medzi nimi aj Orianu. Vzťah Liriope a Oriany však nikdy nepoznačila rivalita, naopak, zrodilo sa medzi nim vrúcne priateľstvo. Často sa spolu prechádzali po kráľovských záhradách, máčali si nôžky v Jazere masiek a na zábavách spoločne krúžili medzi tanečníkmi.

Liriope, ktorá už jedného syna mala, veľmi prekvapilo, že je znova tehotná. Málokto rá fěrka totiž vychová viac než jedného potomka. Kváril ju vnútorný boj – aj ona mala viacerých milencov a vedela, že otcom jej dieťaťa nie je Eldred, ale jeho najmilší syn Dain.

Princ Dain sa celý život pripravoval prevziať po otcovi vládu nad Elfhamom. V rámci príprav vybudoval aj vlastný Dvor tieňov, ktorý tvorila hŕstka špiónov a zabijakov, poslúchajúcich výhradne jeho príkazy. Čakanie na trón ho však omrzelo, takže sa rozhodol svojho otca tráviť postupne sa zvyšujúcimi dávkami jedu, až kým sa nevzdá úradu. Tehotná Liriope bola ďalšou nečakanou komplikáciou a Dain nehodlal dopustiť, aby mu jeho ľavoboček prekazil plány.

Keby totiž Eldred zistil, že Liriope porodila jeho synovi dieťa, mohol by za dediča trónu ustanoviť iného zo svojich potomkov. Ak teda Dainovu budúcnosť na tróne mala zaisťiť len smrť matky i dieťaťa, museli zomrieť. Obaja.

Dain Liriope otrávil, kým ešte nosila Oaka v lone. Malá dávka jedu muchotrávky spôsobuje dočasnú paralýzu. Pri väčšej dávke sa telo spomalí, celkom ako hračka, ktorej dochádzajú baterky. Pohyby sú čoraz pomalšie a pomalšie, až kým

neustanú úplne. Liriope zomrela. Oak by bol zomrel tiež, nebyť Oriany, ktorej mäkké dlane zovreli nôž a vyrezali Oaka z mŕtveho tela jej priateľky.

Oak prišiel na svet pokrytý jedom a krvou. Cez stehno sa mu tiahla rana, ktorú zapríčinila Orianina neskúsená ruka. Férika si ho zúfalo tísila na prsia, snažiac sa stlmiť jeho nárek.

Akokoľvek hlasno sa smial, akokoľvek búrlivo si užíval život, Oak nikdy nezabudol, za akých okolností uzrel prvýkrát svetlo sveta.

Vedel, kam až ľudí dokáže dohnať túžba po korune.

Nedopustí, aby sa to stalo aj jemu.

Po ceremónii nasledoval obligátny banket.

Kráľovská rodina jedla pri dlhom stole, ktorý pred zrakmi hostí sčasti skrývali ovisnuté konáre babylonskej vŕby. Ostatní príslušníci Dvora hodovali neďaleko. Oak sedel na čestnom mieste po Cardanovej pravici. Jeho sestra Jude sedela za vrchstolom na opačnej strane a hrbila sa na stoličke. Medzi Jude v spoločnosti rodiny a Jude v spoločnosti férov bol obrovský rozdiel. V kruhu blízkych sa z nej stávala herečka, ktorá zišla z javiska, no ešte sa nevyzliekla z kostýmu.

Po pravici jej sedela Oriana. Mala to byť pocta, no Oak pochyboval, že sú tie dve vyhliadkou na spoločný rozhovor dvakrát nadšené.

Oak mal sestier viac než dosť – Jude, Taryn, Vivi –, no pokrvné puto ho nespájalo ani s jednou z nich. Madoc, najvyšší generál, ktorý sa momentálne nachádzal vo vyhnanstve, a Oriana ich možno vychovali, no neboli ich skutočnými ro-

dičmi. Napriek tomu boli rodina. Pri stole sedeli len dve osoby, ktoré s Oakom spájalo pokrvné puto – Cardan a chlapča vrtiace sa na stoličke po Oakovej pravici. Leander, syn Taryn a Locke, Oakovho nevlastného brata.

Stôl pokrývali všakovaké sviece, z konárov vŕby viseli kvetiny a ligotavé úlomky kryštálov. Akoby sa ocitli v rozkošnej záhradnej besiedke. Keby toto posedenie vystrojili na počesť niekoho iného, Oak by ho nepochybne dokázal oceniť ešte viac.

Princ, zahľbený do úvah, si náhle uvedomil, že pri stole sa rozprúdila živá debata.

„Byť hadom nebolo nič príjemné, no osud sa zjavne rozhodol, že mi to bude naveky vyhadzovať na oči,“ vyhlásil Cardan. S tvárou napoly skrytou za čiernymi kučerami pozdvihol vidličku s tromi hrotmi, akoby chcel svojim slovám dodať váhu. „Myriada neutíchajúcich oslavných piesní mojej situácii rozhodne nepomáha. Koľko sa to už ťahá? Osem rokov? Deväť? No vážne – ten veniec prepiatosti, ktorým celú tú záležitosť korunovali, mal už dávno zvädnúť. Akoby som si získal srdcia férov až vtedy, keď som potme sedel na tróne a hrýzol všetkých, ktorí ma otravovali. Keby som to bol vedel, robil by som to už predtým. Zvládol by som to aj teraz.“

„Zvládol by si všetkých hrýzt?“ zopakovala Jude z opačnej strany stola.

Cardan sa na ňu uškrnul. „Iste. Ak im len po tom srdce piští,“ vyhlásil a naprázdno cvakol zubami v názornej ukážke.

„Po tom srdce nepiští naozaj nikomu,“ pokrútila Jude hlavou.

Taryn pozrela na Heather a prevrátila oči. Dievčina sa usmiala a dala si dúšok vína.

Cardan nadvihol obočie. „Za pokus to *stojí*. Len hryzanieček. Len aby som zistil, či o tom náhodou niekto nenapíše pieseň.“

„Oak,“ ozvala sa Oriana, hľadiac pozdĺž stola na svojho syna. „Na ceremónii si si počínal vynikajúco. V duchu som ťa už videla s korunou na hlave.“

Vivi si nenápadne odfrkla.

„Netúžim vládnuť ničomu. Ani len Elfhamu,“ pripomenul jej Oak.

Jude sa zrejme iba silou vôle podarilo zachovať bezvýraznú tvár. „Bez obáv. V najbližšom čase nemám v pláne zisťovať, ako voňajú fialky odspodu. Cardan je na tom rovnako.“

Oak sa otočil k Najvyššiemu kráľovi, ktorý elegantne mykol plecami. „Zvrchu voňajú omnoho krajšie a stojí to menej námahy.“

Keď bol Oak v Leanderovom veku, Oriana nechcela, aby sa stal kráľom. Ako však roky ubiehali, čoraz viac sa snažila presadiť Oakove záujmy. Ktovie, možno si dokonca myslela, že Jude mu jeho dedičné právo ukradla – a pritom ho pred ním zachránila.

Nie, to by si hádam nemyslela. Odhaliť prisahanie voči trónu dokázal Oak ľavou zadnou. Keby však zistil, že tým odhalil vlastnú matku... Bol by v koncoch.

Nenúťte ma vybrať si medzi vami, pomyslel si a pocítil pritom prekvapivú zúrivosť.

Tento problém by sa mal predsa vyriešiť sám. Jude je smrteľníčka. Smrteľníci mávajú omnoho viac detí než féri. Keby Jude počala dieťa, Oak by sa v nástupníckej línii posunul na druhé miesto.

Pri týchto úvahách zablúdil princ pohľad k Leanderovi.

Chlapček mal osem rokov, rozkošnú tváričku a líšcie oči po otcovi. Jantár s prímiesou jasnej žltej, celkom ako Oak. Vlasy mal tmavé, zdedil ich po Taryn. Leander nebol oveľa mladší, než bol Oak, keď preňho chcel Madoc za každú cenu pomocou intríg získať elfhamskú korunu. Keď sa naňho Oak pozrel, videl nevinnosť, ktorú sa jeho sestry a matka snažili všemožne ochrániť. Zachvátil ho nepríjemný pocit, akási zmes hnevu, viny a paniky.

Leander na sebe pocítil jeho pátravý pohľad a zaťahal Oaka za rukáv. „Vyzeralaš, akoby si mal o chvíľu zaspáť. Nechceš sa niečo zahrať?“ spýtal sa s prešibanosťou dieťaťa, ktoré neváha nasadiť všetky páky, len aby niekoho lapilo do siete zábavy.

„Až po večeri,“ odvetil Oak, keď ukradomky pozrel na Orianu. Očividne ju niečo rozladilo. „Ak budeme jančiť pri stole, tvoja stará mama sa určite nahnevá.“

„*Cardan* sa so mnou hráva,“ namietol Leander, ktorý bol na tento argument navidomoči pripravený. „A on je *Najvyšší kráľ*. Ukázal mi, ako sa dá z dvoch vidličiek a lyžičky postaviť vtáčik. Každý sme si postavili jedného a potom obaja spoločne bojovali, až kým sa jeden z nich nerozpadol.“

Cardan bol žijúcim zosobnením samopašnosti a na Orianimom napomínaní mu pramálo záležalo. Oak sa mohol na Leandera len usmiať. Ako malý neraz večeral v spoločnosti dospelých a dobre si pamätal, aká to bola otrava. Keby mal možnosť rozptýliť sa súbojom vidličkových vtáčatiek, bez váhania by po nej skočil. „Ako ste sa ešte s kráľom zabávali?“

A tým sa začal rozšiahly, i keď trochu roztržitý výpočet všemožných šibalstiev, počínajúc hádzaním húb do čias s vínom stojacich na opačnom konci stola a končiac skladaním obrúskov, z ktorých si tí dvaja vyrobili klobúky, a potom

na seba strúhali strašidelné grimasy. „Cardan mi navyše rozpráva vtípné historicky o mojom otcovi Lockeovi,“ povedal Leander na záver.

Pri tých slovách Oakovi zamrzol úsmev na tvári. Na Lockeovi si pamätal len matne. V mysli mu najviac utkvela spomienka na jeho svadbu s Taryn, no i tá prevažne zahŕňala rozčúlenú Heather, ktorej niekto pričaroval mačacie uši. Práve v takých okamihoch si Oak uvedomoval, že nie každému sú magické výstrelky na smiech.

Princ pozrel na Heather sediacu oproti a pocítil nutkavú potrebu uistiť sa, že je dievčina v poriadku. Do maličkých vrkôčikov si vplietla žiarivé pramienky umelých ružových vlákien. Na tmavých lícach sa jej ligotalo ružové líčidlo. Oak sa s ňou pokúsil nadviazať očný kontakt, no Heather uprene pozorovala drobného pikulíka, ktorý sa snažil potiahnuť figu z podnosu v samom strede stola.

Oak preto pohľadom zablúdil k Taryn, Lockeovej manželke a vrahyňi, ktorá práve Leanderovi zasúvala za golier čipkový obrúsok. Nečudo, že Heather sa v tejto spoločnosti cítila nesvoja. Oakova rodina vedela, ako vziať život. Všetci s tým mali bohaté skúsenosti.

„Ako sa vodí otcovi?“ spýtala sa Jude náhle, nadvihnúc pritom obočie.

Vivi pokrčila plecami a kývla Oakovým smerom. On sa predsa videl s otcom naposledy. Za posledný rok s ním dokonca strávil pomerne dlhý čas.

„Vyhyba sa problémom,“ odvetil Oak, dúfajúc, že sa nemýli.

